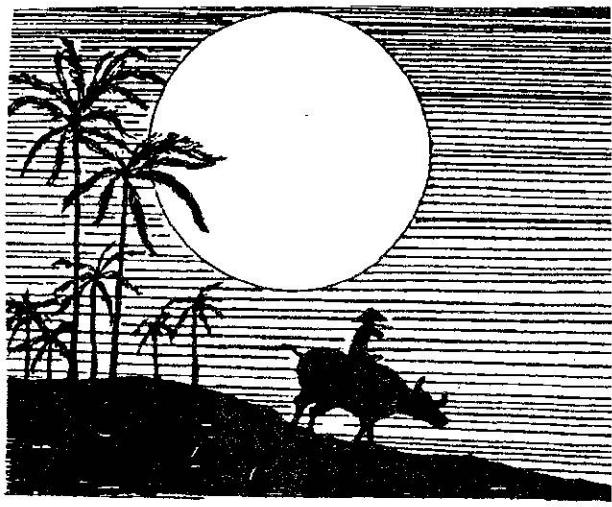

TƯƠNG LÀ SỐ CON RỆP

• TRÀM CÀ MAU

(Viết theo lời kể của một AHCC)

Như một người bạn cho rằng tôi có "số con rệp", trày trật đi vượt biên hoài mà không được. Có kẻ đi một hai lần là thoát, tôi đã tân gia bại sản, mất hết của cải, chỉ còn mấy bộ quần áo sờn rách, bữa đói bữa no, xe cộ cũng bán sạch. Chỉ còn chiếc xe đạp nhôm trắng tôi đang đi là che dấu được phần nào cái tình trạng túng bẩn vô sản của tôi. Chiếc xe này của mẹ một người bạn cho tôi mượn tạm, trong lúc anh đi tù cải tạo chưa về. Muốn đi vượt biên là phải có vàng, nghèo túng rách rưới thì không ai cho đi, không ai mời mọc. Nghèo túng thì phải chịu mất mát nhiều thứ, ngay cả người yêu cũng có thể mất một cách dễ dàng. Một hôm không hẹn trước mà Thu đến gõ cửa nhà tôi. Thu và tôi quen nhau đã hơn 3 năm, yêu nhau nhưng chưa dám kết hôn vì đại họa 1975, miền Nam mất, tương lai mờ ám quá. Tôi ra mở cửa mà không biết là có Thu nên vẫn mang chiếc áo ngủ nhầu bẩn, hai ống tay áo rách bươm tổ dia, cái quần cũng để lộ hai đầu gối. Thấy tôi ăn mặc tả tơi, không dấu được sa sút nghèo khổ, Thu ngồi xuống ghế, mặt xám ngắt, đánh lại, không nói một lời. Tôi vội vã vào

buồng thay quần áo ra tiếp Thu. Nàng nhìn tôi với ánh mắt sắc và lạnh như quan tòa nhìn tội nhân. Tôi thấy mình như có tội, không dẫu được cái nghèo, bị bắt quả tang. Đon đả mời Thu dùng nước và nói vài lời khoda lấp sự ngượng ngùng, tôi lúng túng nói vài câu khôi hài. Thu không cười mà hơi nhíu mày khó chịu. Không nói năng gì cả, Thu ra về. Tôi bàng hoàng và thấy buồn cay đắng, vừa buồn vừa ngượng. Hai hôm sau tôi đến nhà Thu, nàng nằm trong phòng, không ra tiếp tôi. Lại thêm một lần sượng sùng, tôi ngồi lì chừng 20 phút, rồi chào bố mẹ nàng và ra về. Lúc này thì tôi thấy tình cảm mình như một thứ hồn tạp pha lẩn: buồn, vui, xấu hổ, tự ái, cay đắng, khoẻ khoắn, đau... mỗi thứ một chút lâng lâng. Nghĩ cho cùng, Thu quyết định xa tôi cũng có nhiều phần đúng, vì bấy giờ tôi chẳng còn gì cả, làm sao bảo đảm cho đời sống tương lai của nàng? Tôi cũng bớt buồn và ý chí ra đi càng mãnh liệt hơn, bớt vướng bận hơn. Đáng ra tôi cũng chưa đến nỗi trở thành vô sản quá sớm như vậy, nếu không bị mất mát, lường gạt trên cái kế hoạch bỏ nước ra đi.

Lần đầu tiên, tôi bị lừa lâng nhách. Một người bà con giới thiệu tôi với người tổ chức chuyến vượt biển. Tôi được cho biết, anh ta làm cho Mỹ trước 75, trốn cải tạo, nếu đi không được thì chết. Người bà con khẳng định, đây là một nơi đáng tin cậy. Họ đòi đóng trước 10 lượng vàng cho 3 người, khi lên tàu đóng thêm 5 lượng nữa. Tôi đóng cho tôi, Thu và một đứa cháu. Họ yêu cầu tôi đưa hành trang để họ đem trước lên tàu. Chúng tôi được cho điểm hẹn, giờ hẹn, đến đợi mãi không thấy ai, chờ đến khi suýt bị công an hỏi giấy phải đi về. Người tổ chức biến mất. Tôi phải đền cho gia đình đứa cháu 3 lượng vàng. Một năm sau, tôi tình cờ bắt gặp người tổ chức chuyến đi đó đang đi ngược chiều tại Chợ Lớn, tôi quay xe lại đi theo, nhưng hắn mất hút trong ngõ hẻm. Kể cũng may mà không bắt kịp, chứ bắt kịp thì làm gì nó được! Có nói gì cũng chỉ như nước đổ lá khoai mà thôi. Không chừng ôn ào rồi công an Công Sản bắt nhốt. Lần thứ hai tôi được đưa ra Bình Tuy, ẩn nấp trong cái hố cá nhân được lấp bằng nhánh cây khô. Thuyền sẽ đến đón chúng tôi đi. Ban đêm nghe du kích đi tuần nối cưỡi ôn ào. Nằm trong hố với Thu hai ngày, đối rã họng, chỉ có một chai nước. Đói, khát, sợ, muỗi mòng, làm Thu cần nhẫn tôi không dứt. Tôi cũng không biết cách nào để liên

lạc với nhóm tổ chức. Cuối cùng phải mò ra quận lỵ, lấy xe lam, xe đò mà về. Trên đường về thật nguy hiểm, có thể bị bắt trong đường tơ kẽ tóc. Thế là mất thêm tiền đặt trước. Sau đó bị gạt thêm vài ba lần nữa, có khi họ đến lấy tiền cọc rồi đi mất. Một lần khác, một thanh niên thủy thủ tàu đánh cá đậu ở cầu chữ Y, anh hứa sẽ dấu chúng tôi dưới đóng lưới, anh sẽ thả chúng tôi xuống Mã Lai hay Thái Lan, tàu đánh cá sẽ trở về. Tôi đi xem tàu, mời anh và bạn anh ăn nhậu, đưa trước quần áo, hành trang và 12 lạng vàng, để anh đút lót cho thủy thủ đoàn. Rồi anh cũng biến mất. Bị lừa đảo nhiều lần, bao nhiêu áo quần đầm hoàng đều theo mấy ông lừa đảo ra chợ trời. Một lần tôi mua lại được chiếc áo của chính tôi. Tiền bạc tôi cũng hết sạch, mà mang thêm nợ nần. Vào thời buổi đó, lương không đủ ăn sáng, mà nợ đến cả chục lạng vàng, thì có sống thêm vài ba đời nữa cũng chưa chắc trả hết một phần nợ. Có lần, qua giới thiệu của tôi, mà một người bạn cũ mất đi toàn bộ gia sản: 5 lạng vàng. Của riêng anh 2 lạng, mẹ anh đốc vốn bán hết đồ đạc được 2 lạng, một lạng vay của bà chị có chồng đang đi cải tạo. Khi biết bị mất, anh ngất xỉu, bất tỉnh nằm trên đường. Mát mày tái nhợt. Khi tỉnh dậy, anh bảo không muốn sống nữa và đầm đìa nước mắt. Tôi cảm thấy tội lỗi và trách nhiệm, hứa sẽ tìm cách đòi lại cho anh. Tôi muối mặt đi vay thêm của cô tôi 3 lạng vàng, đèn cho anh. Anh bạn này bị mất một lần, không bao giờ dám tính chuyện ra đi nữa. Ở lại mãi cho đến năm 1994 mới được đi theo ODP. Khi đã nợ cô tôi quá nhiều, tôi nói: "Cô mà không cho con mượn thêm để ra đi, thì biết đời nào con trả nợ cho cô được? Có đi ra được, may ra cô còn thu hồi được nợ nần?" Cô tôi chỉ thở dài, bẩm bụng đưa vàng cho tôi. Trong lúc cả đời, cô hà tiện, không dám tiêu pha ăn cá vụn, chuối nhỏ, rau muống.... Rồi cuối cùng, cô cũng đành chấp nhận rằng bà mất ít còn hơn mất nhiều, không đưa cho tôi mượn nữa. Đồng thời, cái lòng tin của cô dành cho tôi cũng cạn kiệt.

Những lần đi sau, tôi móc nối một số người, nếu muốn đi, họ phải đóng tiền cao hơn, mỗi người một ít, để bao cho tôi đi miễn phí. Thế mà cũng vẫn thất bại mãi. Một lần khác, chúng tôi bị Công An Cộng Sản gài độ, công an xã bắn bã, công an quận vây bắt, định làm một mẻ lớn. Chúng tôi bị lọt vào tròng. Tình cờ trên bãi bị gài bẫy đó, có một nhóm khác cũng tổ chức ra đi. Họ bị đuổi bắt. Tôi đến vào lúc chiếc thuyền

kia bị bể, tưởng thuyền mình, tôi cũng chạy thực mạng. Tôi chạy theo một nhóm người đang chạy trốn, họ tưởng tôi là công an đuổi theo. Họ càng chạy thì tôi càng cố theo. Khi đến gần đường, bị lạch nước chặn trước mặt, thì họ dừng lại núp vào lau sậy, tôi nhào đến. Họ run rẩy, gom vàng lại, và một người giao cho tôi gói giấy mười mấy lạng vàng, yêu cầu tôi bỏ qua, đừng bắt họ. Tôi sững sờ không hiểu gì cả. Cho họ biết là tôi cũng chạy trốn như họ. Họ siết, tôi vượt mặt không kịp, mấy anh thanh niên đòi đánh tôi. Bị hăm dọa, tôi phải quay về hướng cũ. Thì ra vì bộ áo quần tôi mặc màu phán ngựa mà tôi đã đổi được của một anh chàng cán bộ tập kết từ miền Bắc về.Thêm vào cái dáng gầy gò hốc hác đói ăn của tôi (hai gò má trơ xương, miệng vẫu ra, mắt sâu xuống) làm họ tưởng tôi là công an. Vừa quay lại một quãng ngắn, tôi thấy bốn năm người bị hai tên công an dẫn đi về phía tôi. Tôi định chạy nhưng trễ quá và không còn lối thoát, tôi thong thả đi về phía những người bị bắt mà nhập bọn. Hai tên công an vội vã chạy đến và nói với tôi: "Báo cáo đồng chí, công tác tốt, chúng tôi đang vây bắt nốt các tàu trốn thoát". Tôi giật mình, chợt hiểu rằng chúng nó làm tôi với một tên công an quận nào đó. Chưa biết phải xử trí cách nào thì một tên nói: "Gởi đồng chí nhóm này, chúng tôi quay lại vây bắt thêm bọn đang lẩn trốn". Tôi ậm ừ gật đầu. May người bị bắt nhìn tôi với những ánh mắt buồn bã, trông họ leム luốc, dính đầy bùn lầy. Khi hai tên công an đã đi một khoảng khá xa, tôi nói với nhóm người bị bắt: "Các anh chị rửa ráy cho sạch sẽ, rồi trốn đi ngay, đừng để chúng bắt trở lại". Họ ngạc nhiên không hiểu gì cả. Tôi bỏ chạy liền, thoát thân về phía vườn cây có mái tranh thấp thoáng. Tôi vòng ra sau nhà, nhảy lên giàn trên nóc chuồng heo lấy thúng mít che mình. Con heo trong chuồng sợ, kêu ầm lên. Tôi cũng sợ, nhảy liền xuống và núp vào bụi chuối. May nhà không có chó, nếu không thì khó mà trốn được. Tôi nghe nhiều tiếng chân chạy thình thịch ngang qua. Không biết ai chạy. Có tiếng súng nổ rất gần. Tiếng công an điều động người lao xao. Tôi cứ nhắm mắt núp trong bụi chuối này, như con dà điểu vùi đầu xuống cát trốn khi gặp nguy hiểm. Tôi rất ớn ở tù Cộng Sản, quyết không để bị bắt, bị ở tù. Tôi cầu nguyện lung tung. Tôi không theo tôn giáo nào, chưa bao giờ biết cầu nguyện. Tôi cầu Phật, Chúa, Đức Mẹ Maria, Phật Quan Âm, Thần, Thánh, cả Mohamed